

Rolnummer 3720
Arrest nr. 48/2006 van 29 maart 2006

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 40 van het Gerechtelijk Wetboek, gesteld door het Hof van Beroep te Antwerpen.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters A. Arts en M. Melchior, en de rechters P. Martens, R. Henneuse, M. Bossuyt, E. De Groot, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke en J. Spreutels, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Arts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij arrest van 6 juni 2005 in zake B. Knolle tegen de n.v. Lamitref Industries, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 14 juni 2005, heeft het Hof van Beroep te Antwerpen de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt het artikel 40 van het Gerechtelijk Wetboek, in samenhang gelezen met de artikelen 1051, 55 en 50, tweede lid van hetzelfde Wetboek en zo geïnterpreteerd dat de datum van de afgifte van een stuk aan de Belgische postdiensten, de datum is waarop de termijn voor het aanwenden van een rechtsmiddel aanvang neemt ten aanzien van een persoon gedomicilieerd in een andere Lidstaat van de Europese Unie, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, het artikel 14.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1996 [lees : 1966] en het artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden doordat - in tegenstelling tot een betekening verricht overeenkomstig artikelen 4 tot 11 van Verordening nr. 1348/2000 :

1° - dit tot gevolg heeft dat de termijn voor het instellen van een rechtsmiddel aanvang neemt op een ogenblik waarop de bestemming geen kennis kan hebben van de inhoud van het stuk ?

2° - de effectieve termijn voor het instellen van een rechtsmiddel waarover elke bestemming beschikt varieert in functie van de tijd die de postdiensten gebruikt hebben om de zending ter bestemming te brengen, zodat, in feite, bepaalde bestemmingen over een kortere termijn zouden beschikken dan andere ? en

3° - indien de betekening per post plaatsgrijpt enkele dagen voor het gerechtelijk verlot, de bestemming elke mogelijkheid om kopie van het vonnis te ontvangen en er kennis van te nemen voor het gerechtelijk verlot ontzegd wordt en niet het voordeel geniet van de toepassing van artikel 50, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek en dus in feite de verlengde termijn voor hoger beroep zoals bedoeld in dat artikel wordt beperkt ? ».

Memories zijn ingediend door :

- B. Knolle, wonende te D-31655 Stadthagen (Duitsland), Westernstraße 4;
- de n.v. Lamitref Industries, met zetel te 2620 Hemiksem, Frederic Sheidlaan;
- de Ministerraad.

B. Knolle heeft ook een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 11 januari 2006 :

- zijn verschenen :

. Mr. O. Vanhulst *loco* Mr. K. Heinemann, advocaten bij de balie te Brussel, voor B. Knolle;

- . Mr. P. Callens, advocaat bij de balie te Brussel, voor de n.v. Lamitref Industries;
- . Mr. E. Jacobowitz en Mr. P. De Maeyer, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers A. Alen en J.-P. Snappe verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Bij vonnis van 25 mei 2004 heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen een door de verzoekende partij voor het verwijzende rechtscollege ingestelde vordering afgewezen. De verwerende partij voor het verwijzende rechtscollege heeft op 25 juni 2004 dat vonnis doen betekenen overeenkomstig artikel 40 van het Gerechtelijk Wetboek en overeenkomstig de artikelen 4 tot 11 van de verordening (EG) nr. 1348/2000 van de Raad van 29 mei 2000 «inzake de betekening en de kennisgeving in de lidstaten van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke of in handelszaken».

Wanneer op 14 september 2004 de verzoekende partij voor het verwijzende rechtscollege hoger beroep instelt tegen voormeld vonnis, voert de verwerende partij aan dat het hoger beroep laattijdig en bijgevolg onontvankelijk is.

Hierop heeft het verwijzende rechtscollege de hierboven geformuleerde prejudiciële vraag gesteld.

III. *In rechte*

- A -

Memories van de verzoekende partij voor het verwijzende rechtscollege

A.1. Na de relevante bepalingen te hebben opgesomd, verwijst de verzoekende partij voor het verwijzende rechtscollege naar het arrest nr. 170/2003 van 17 december 2003, waarin het Hof heeft geoordeeld dat de keuze van de datum van verzending van de gerechtsbrief als aanvangspunt van de voorzieningstermijn de rechten van de verdediging op onevenredige wijze beperkt. Hoewel dat arrest werd gewezen met betrekking tot het verzenden van een gerechtelijke beslissing bij gerechtsbrief, kunnen de principes die eraan ten grondslag liggen te dezen worden toegepast. Zowel de betekening als de kennisgeving beogen immers een akte van rechtspleging officieel ter kennis te brengen van de geadresseerde en, behoudens enkele uitzonderingen, de termijn voor het aanwenden van een rechtsmiddel te doen aanvangen.

A.2. Volgens de verzoekende partij voor het verwijzende rechtscollege bestaat er een verschil in behandeling tussen, enerzijds, een in een in een andere E.U.-lidstaat wonende partij aan wie, overeenkomstig artikel 40 van het Gerechtelijk Wetboek, een gerechtelijke beslissing bij aangetekend schrijven wordt betekend, en, anderzijds, een in een andere E.U.-lidstaat wonende partij aan wie een beslissing via de bevoegde centrale overheid wordt betekend. De eerste categorie beschikt over een beroepstermijn die aanvangt op een ogenblik

waarop zij onmogelijk kennis kon hebben noch van de gewezen beslissing, noch van het feit dat de beroepstermijn loopt. Bovendien is zij afhankelijk van de snelheid waarmee de postdiensten het exploit aanbieden. Indien de datum van overhandiging van het exploit aan de Belgische postdiensten de datum van betekening is, wordt daarenboven de verzoekende partij voor het verwijzende rechtscollege het voordeel ontzegd van de in artikel 50, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek bepaalde verlenging van de beroepstermijn wegens de gerechtelijke vakantie.

A.3.1. Volgens die partij streeft de in het geding zijnde bepaling geen legitiem doel na, is het criterium van onderscheid niet objectief en pertinent en zijn de gehanteerde middelen niet evenredig met het nagestreefde doel.

A.3.2. Wat het doel betreft, voert dezelfde partij aan dat sinds de inwerkingtreding van de verordening (EG) nr. 1348/2000 van 29 mei 2000 gedetailleerde regels bestaan met betrekking tot het aanvangspunt van de betekening via centrale autoriteiten. Het zou niet stroken met de rechtszekerheid dat de lidstaten daarnaast eigen regels toepassen in geval van een betekening per post.

A.3.3. Het criterium van onderscheid zou ook niet pertinent zijn in zoverre het niet toestaat het vooropgestelde doel te bereiken. Dat criterium strekt ertoe een vaste datum te verlenen aan betekeningen. De keuze van de datum van de afgifte van het exploit aan de postdiensten is echter arbitrair.

A.3.4. Bovendien zijn de gehanteerde middelen niet evenredig met het nagestreefde doel. De principes van het arrest nr. 170/2003 van het Hof gelden immers evenzeer voor de in het geding zijnde bepaling. Er valt niet in te zien waarom de beroepstermijn afhankelijk zou moeten zijn van de wijze van betekening (via een centrale autoriteit of per aangetekend schrijven).

A.4. In haar memorie van antwoord voert de verzoekende partij voor het verwijzende rechtscollege aan dat niet kan worden beweerd dat de ongelijkheid ongedaan wordt gemaakt door het feit dat de in het buitenland gevestigde geadresseerde een verlengde beroepstermijn geniet. De prejudiciële vraag vergelijkt immers rechtsonderhorigen die in het buitenland verblijven en voor wie dezelfde termijnverlenging geldt. De partij aan wie de beslissing per post wordt betekend, verliest evenwel deels het voordeel van die verlenging, vermits de termijn aanvangt op een ogenblik waarop zij geen kennis kan hebben van de betekening.

A.5. Het voorgaande betekent niet dat de termijn voor het aanwenden van een rechtsmiddel afhankelijk dient te zijn van de effectieve kennisname van de inhoud van het betekende exploit. Het is voldoende dat de termijn voor het aanwenden van een rechtsmiddel zou worden bepaald aan de hand van de aanbieding van het exploit aan de woonplaats van de betrokkene.

A.6. Indien de betekening per post enkele dagen vóór het gerechtelijk verlof plaatsgrijpt, wordt, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voor het verwijzende rechtscollege beweert, de geadresseerde elke mogelijkheid ontzegd om vóór het gerechtelijk verlof kennis te nemen van het vonnis. Men kan bezwaarlijk van de in het buitenland verblijvende rechtsonderhorige verlangen dat hij zich naar België zou begeven op de dag van de uitspraak om kennis te nemen van de te wijzen beslissing. Voor zover er sprake is van een openbare uitspraak, valt het trouwens regelmatig voor dat een rechter de zaak in beraad neemt zonder een datum voorop te stellen waarop de beslissing zal worden geveld of dat de zaak ambtshalve wordt uitgesteld.

Memorie van de verwerende partij voor het verwijzende rechtscollege

A.7. Volgens de verwerende partij voor het verwijzende rechtscollege wordt, als er al sprake kan zijn van enige ongelijkheid in behandeling, ze ruimschoots gecompenseerd door de regels die bepalen dat de in het buitenland gevestigde geadresseerde een verlengde beroepstermijn geniet.

A.8. Volgens die partij kan het arrest nr. 170/2003 van 17 december 2003 niet worden getransponeerd naar de voorliggende zaak.

Allereerst zijn de wetsbepalingen waaromtrent het Hof zich in dat arrest heeft uitgesproken (de artikelen 32, 2°, 46, § 2 en 792, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek), te dezen niet van toepassing.

Vervolgens krijgt een partij die zich in het geval bevindt van artikel 792, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek, een vonnis enkel toegestuurd bij gerechtsbrief, niet per gewone brief. Wanneer, zoals te dezen, artikel 792, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek van toepassing is, krijgt de partij of haar advocaat binnen

acht dagen na de uitspraak, en dus vóór de betekening, een afschrift van het vonnis. Bijgevolg dient zij niet te wachten op de betekening om kennis te kunnen nemen van het vonnis. De akte van betekening is, behalve voor het doen aanvangen van de termijn voor het instellen van hoger beroep, in werkelijkheid van weinig waarde, vermits de inhoud van het vonnis reeds bekend is.

Bovendien wordt in civiele zaken waarin advocaten optreden, de betekening van het vonnis op voorhand aangekondigd, overeenkomstig het reglement van de Nationale Orde van Advocaten. Bijgevolg is niet alleen de inhoud van het vonnis, maar ook het feit dat de betekening zal plaatsvinden, bekend aan de geadresseerde.

A.9. De verwerende partij voor het verwijzende rechtscollege voert nog aan dat niet ervan mag worden uitgegaan dat in zuivere nationale verhoudingen de betekening bij deurwaardersexploot samenvalt met de effectieve kennisname door de geadresseerde. De wetgever heeft echter, in het belang van de rechtszekerheid, onder meer in de artikelen 35 en 38 van het Gerechtelijk Wetboek, een objectief vaststelbaar criterium willen invoeren voor het bepalen van een datum van betekening.

Om dezelfde redenen schrijft de in het geding zijnde bepaling voor dat de betekening wordt geacht plaats te vinden door de afgifte door de gerechtsdeurwaarder aan de postdiensten. Die regel heeft het grote voordeel dat op uniforme, objectieve en vaststaande wijze bepaald kan worden welke de datum van betekening is. De datum waarop de daadwerkelijke afgifte aan de geadresseerde geschiedt, valt daarentegen niet met zekerheid te bepalen.

A.10. Wat de betekening per post enkele dagen vóór het gerechtelijk verlov betreft, waardoor de geadresseerde niet de in artikel 50, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek bepaalde termijnverlenging kan genieten, voert die partij aan dat de prejudiciële vraag verkeerdelijk aanneemt dat de geadresseerde elke mogelijkheid wordt ontzegd om een kopie van het vonnis te ontvangen en er kennis van te nemen. De geadresseerde kan op de openbare terechtzitting kennis nemen van het vonnis, kan via de griffie kennis nemen van het zittingsblad, kan bij toepassing van artikel 791 van het Gerechtelijk Wetboek zich een uitgifte van het vonnis laten afleveren, en krijgt, bij toepassing van artikel 792, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek, een kopie toegestuurd van het vonnis.

Artikel 50, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek, dat een verlengde termijn voor het instellen van hoger beroep voorschrijft indien de aanvang- en einddatum van de termijn in de gerechtelijke vakantie vallen, is een uitzonderingsregime. Het is eigen aan zo een regeling dat er grenzen worden gesteld aan de toepasselijkheid ervan. Bijgevolg is het verantwoord dat die bepaling niet van toepassing is wanneer de betekening enkele dagen vóór het gerechtelijk verlov plaatsvindt.

Memorie van de Ministerraad

A.11. In het licht van het arrest nr. 170/2003 van het Hof, stelt de Ministerraad een grondwetsconforme interpretatie van de in het geding zijnde bepaling voor.

Ofwel wordt de betrokken beslissing ter post afgegeven voor betekening bij aangetekend schrijven en de geadresseerde ervan weigert ze in ontvangst te nemen op zijn woonplaats of laat na ze bij de post af te halen. In die hypothese gaat de beroepstermijn in bij de afgifte van de betrokken beslissing aan de post.

Ofwel wordt de betrokken beslissing ter post afgegeven voor betekening bij aangetekend schrijven en de geadresseerde neemt ze in ontvangst of gaat ze op het postkantoor afhalen of de beslissing wordt betekend door terhandstelling. In die hypothesen gaat de termijn in op de dag van ontvangst.

In voormelde interpretatie bestaat er geen verschil in behandeling tussen de personen aan wie de beslissing wordt betekend en de personen aan wie ze wordt overhandigd en dient de prejudiciële vraag ontkennend te worden beantwoord.

- B -

B.1. Aan het Hof wordt een vraag gesteld over de bestaanbaarheid met het gelijkheidsbeginsel en met het recht op een eerlijk proces van artikel 40 van het Gerechtelijk Wetboek, in samenhang gelezen met de artikelen 1051, 55 en 50, tweede lid, van hetzelfde Wetboek.

Die bepalingen luiden als volgt :

« Art. 40. Ten aanzien van hen die in België geen gekende woonplaats, verblijfplaats, of gekozen woonplaats hebben, stuurt de gerechtsdeurwaarder bij een ter post aangetekende brief het afschrift van de akte aan hun woonplaats of aan hun verblijfplaats in het buitenland en met de luchtpost indien de plaats van bestemming niet in een aangrenzend land ligt, onverminderd enige andere wijze van toezending overeengekomen tussen België en het land waar zij hun woon- of verblijfplaats hebben. De betekening wordt geacht te zijn verricht door de afgifte van de akte aan de postdienst tegen ontvangstbewijs in de vormen die in dit artikel worden bepaald.

Heeft de betrokkene in België noch in het buitenland een gekende woonplaats, verblijfplaats, noch gekozen woonplaats, dan wordt de betekening gedaan aan de procureur des Konings in wiens rechtsgebied de rechter die van de vordering kennis moet nemen of heeft genomen, zitting houdt; is of wordt er geen vordering voor de rechter gebracht, dan geschiedt de betekening aan de procureur des Konings in wiens rechtsgebied de verzoeker zijn woonplaats heeft of, indien hij geen woonplaats in België heeft, aan de procureur des Konings te Brussel.

De betekeningen mogen altijd aan de persoon worden gedaan, indien deze in België wordt aangetroffen.

De betekening in het buitenland of aan de procureur des Konings is ongedaan indien de partij op wier verzoek ze verricht is, de woonplaats of de verblijfplaats of de gekozen woonplaats van degene aan wie betekend wordt, in België of, in voorkomend geval in het buitenland, kende ».

« Art. 1051. De termijn om hoger beroep aan te tekenen is één maand, te rekenen vanaf de betekening van het vonnis of de kennisgeving ervan overeenkomstig artikel 792, tweede en derde lid.

Deze termijn loopt eveneens vanaf de dag van die betekening ten aanzien van de partij die het vonnis heeft doen betekenen.

Heeft een van de partijen aan wie of op wier verzoek het vonnis is betekend, geen woon- of verblijfplaats of geen gekozen woonplaats in België, dan wordt de termijn van hoger beroep verlengd overeenkomstig artikel 55.

Hetzelfde geldt wanneer één van de partijen aan wie het vonnis ter kennis is gebracht overeenkomstig artikel 792, tweede en derde lid, in België geen woon- of verblijfplaats of geen gekozen woonplaats heeft ».

« Art. 55. Wanneer de wet bepaalt dat ten aanzien van de partij die in België noch woonplaats, noch verblijfplaats, noch gekozen woonplaats heeft, de termijnen die haar verleend werden dienen verlengd te worden, dan bedraagt die verlenging :

1° vijftien dagen, wanneer de partij in een aangrenzend land of in het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië verblijft;

2° dertig dagen, wanneer zij in een ander land van Europa verblijft;

3° tachtig dagen, wanneer zij in een ander werelddeel verblijft ».

« Art. 50. De termijnen, op straffe van verval gesteld, mogen niet worden verkort of verlengd, zelfs met instemming van partijen, tenzij dat verval gedekt is onder de omstandigheden bij de wet bepaald.

Indien de termijn van hoger beroep of verzet voorzien in de artikelen 1048, 1051 en 1253^{quater}, c) en d) binnen de gerechtelijke vakantie begint te lopen en ook verstrijkt, wordt hij verlengd tot de vijftiende dag van het nieuw gerechtelijk jaar ».

B.2. De prejudiciële vraag betreft het verschil in behandeling tussen de partijen aan wie het vonnis wordt betekend volgens artikel 40, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek en de partijen aan wie een betekening wordt verricht overeenkomstig de artikelen 4 tot 11 van de verordening (EG) nr. 1348/2000 van de Raad van 29 mei 2000 « inzake de betekening en de kennisgeving in de lidstaten van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke of in handelszaken ». In het eerste geval wordt de betekening geacht te zijn verricht door de afgifte van de akte aan de postdienst tegen ontvangstbewijs. In het tweede geval is, volgens het verwijzende rechtscollege, de datum van betekening de datum waarop die betekening overeenkomstig het recht van de aangezochte lidstaat is geschied, zijnde te dezen het Duitse recht. Overeenkomstig dat recht zou de betekening zijn geschied op de datum van de overhandiging van het stuk aan de geadresseerde.

B.3. Indien een persoon aan wie een gerechtsdeurwaarder een betekening richt geen woonplaats, verblijfplaats of gekozen woonplaats in België heeft, kan hij de akte aan die persoon in het buitenland betekenen.

In de gevallen voorgeschreven door artikel 40, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek stuurt de gerechtsdeurwaarder het afschrift van de akte bij een ter post aangetekende brief aan

de woonplaats of verblijfplaats van de geadresseerde in het buitenland en met de luchtpost indien de plaats van bestemming niet in een aangrenzend land ligt, onverminderd enige andere wijze van toezending overeengekomen tussen België en het land waar de geadresseerde zijn woon- of verblijfplaats heeft.

Artikel 40, eerste lid, laatste zin, van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat « de betekening wordt geacht te zijn verricht door de afgifte van de akte aan de postdienst tegen ontvangstbewijs in de vormen die in dit artikel worden bepaald ».

B.4. Uit de motivering van het arrest waarbij het Hof wordt ondervraagd, en uit de artikelen van het Gerechtelijk Wetboek die in de prejudiciële vraag zijn vermeld, blijkt dat aan het Hof een vraag wordt gesteld over de betekening, in de Bondsrepubliek Duitsland, van Belgische gerechtelijke beslissingen, betekening die het aanvangspunt vormt van de termijn binnen welke de persoon aan wie de akte wordt betekend een rechtsmiddel dient in te stellen. Het Hof beperkt zijn onderzoek tot dat geval.

B.5. Het verwijzende rechtscollege ondervraagt het Hof in essentie over het verschil in behandeling dat zou ontstaan doordat de termijn om hoger beroep aan te tekenen mogelijkwijs aanvangt op een ogenblik dat de partij aan wie wordt betekend geen kennis kan hebben van die betekening.

B.6. Naar luid van de artikelen 1048 en 1051 van het Gerechtelijk Wetboek, beginnen de termijnen om tegen een vonnis verzet of hoger beroep aan te tekenen, te lopen vanaf de betekening van het vonnis, behalve in de gevallen waarin artikel 792, tweede en derde lid, van hetzelfde Wetboek voorziet, en die betrekking hebben op de in artikel 704 vermelde procedures voor de arbeidsgerechten. Naar luid van artikel 32 van hetzelfde Wetboek, is de betekening « de afgifte van een afschrift van de akte » en « geschiedt [zij] bij deurwaardersexploot ».

B.7. De betekeningen die in België worden gedaan, maken het op zich mogelijk de datum te kennen die de beroepstermijn doet lopen omdat de gerechtsdeurwaarder in zijn exploot de datum aangeeft waarop de akte ter hand wordt gesteld aan de woonplaats, de verblijfplaats of de maatschappelijke zetel van de geadresseerde, volgens de gevallen die gespecificeerd zijn in de artikelen 33 tot 39 van het Gerechtelijk Wetboek.

B.8. Wat betreft de betekeningen die per post worden verricht in een lidstaat van de Europese Unie, dient rekening te worden gehouden met verordening (EG) nr. 1348/2000, waarvan artikel 14 bepaalt :

« 1. Elke lidstaat is bevoegd de betekening of kennisgeving van gerechtelijke stukken aan zich in een andere lidstaat bevindende personen rechtstreeks per post te doen verrichten.

2. Elke lidstaat kan, overeenkomstig artikel 23, lid 1, bepalen onder welke voorwaarden hij de betekening of kennisgeving van gerechtelijke stukken per post aanvaardt ».

Met toepassing van artikel 14.2 heeft de Bondsrepubliek Duitsland verklaard dat :

« betekeningen en kennisgevingen die zonder bijzonder verzoek rechtstreeks door de post worden uitgevoerd, voor het grondgebied van de Bondsrepubliek Duitsland enkel bij aangetekend schrijven met ontvangstbewijs worden aanvaard, en enkel onder de verdere voorwaarde dat het te betekenen of mede te delen stuk in een van de volgende talen is gesteld, of daaraan een vertaling in een van deze talen is toegevoegd: Duits of een van de officiële talen van de lidstaat van herkomst van dat stuk indien de geadresseerde onderdaan van deze lidstaat is » (Mededelingen van de lidstaten overeenkomstig artikel 23 van Verordening (EG) nr. 1348/2000 van de Raad van 29 mei 2000 inzake de betekening en de kennisgeving in de lidstaten van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke of in handelszaken, *PB. C 151/5* van 22 mei 2001).

B.9. Wanneer een gerechtsdeurwaarder, met toepassing van artikel 14 van de voormelde verordening, in een E.U.-lidstaat betekent die de betekening per post enkel bij aangetekend schrijven met ontvangstbewijs aanvaardt, kan in beginsel met zekerheid worden bepaald wanneer de te betekenen akte aan de woonplaats van de geadresseerde is aangeboden, of wanneer de betrokkene ze daadwerkelijk in ontvangst heeft genomen.

De wetgever kan zich in dat geval niet redelijkerwijs op de rechtszekerheid beroepen ter verantwoording van een maatregel die het recht van toegang tot een rechterlijke instantie beperkt van de persoon aan wie de akte wordt betekend.

B.10. Het Hof stelt overigens vast dat de Europese Commissie een voorstel voor een verordening heeft aangenomen « tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1348/2000 van de Raad van 29 mei 2000 inzake de betekening en de kennisgeving in de lidstaten van

gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke of in handelszaken » (COM (2005) 305 (definitief)), waarin wordt voorgesteld het voormelde artikel 14 te wijzigen teneinde in die bepaling in te schrijven dat de betekening of kennisgeving per post « bij aangetekend schrijven met ontvangstbevestiging of op gelijkwaardige wijze » dient te geschieden. Artikel 14 zou als volgt luiden :

« Elke lidstaat is bevoegd de betekening of kennisgeving van gerechtelijke stukken aan zich in een andere lidstaat bevindende personen rechtstreeks door aanbieders van postdiensten te laten verrichten bij aangetekend schrijven met ontvangstbevestiging of op gelijkwaardige wijze ».

Bovendien zou een artikel 15*bis* aan de verordening worden toegevoegd volgens hetwelk, wanneer één van de in de artikelen 12 tot 15 vermelde wijzen van verzending en betekening of kennisgeving wordt gebruikt, de datum van betekening of kennisgeving wordt bepaald overeenkomstig artikel 9 van de verordening. Wanneer derhalve zou worden betekend per post met toepassing van artikel 14 van de verordening, zou de datum van betekening of kennisgeving de datum zijn waarop de betekening of de kennisgeving overeenkomstig het recht van de aangezochte lidstaat is geschied.

B.11. Gelet op het voorgaande, is het niet redelijk verantwoord dat, in geval van een betekening per post verricht met toepassing van artikel 14 van verordening (EG) nr. 1348/2000 van 29 mei 2000 in E.U.-lidstaten die die vorm van betekening enkel middels een aangetekend schrijven met ontvangstbewijs aanvaarden, de betekening, overeenkomstig artikel 40, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek, wordt geacht te zijn verricht door de afgifte van de akte aan de postdienst.

B.12. De prejudiciële vraag dient bevestigend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 40, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek, in samenhang gelezen met de artikelen 1051, 55 en 50, tweede lid, ervan, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre het wordt toegepast in geval van een betekening per post verricht met toepassing van artikel 14 van verordening (EG) nr. 1348/2000 van 29 mei 2000 in E.U.-lidstaten die die vorm van betekening enkel middels een aangetekend schrijven met ontvangstbewijs aanvaarden.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 29 maart 2006.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Arts